

Sygnatura akt VIII C 671/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko R. A.

o zapłatę.

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 374,29zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt cztery złote dwadzieścia dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;
2. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych powodowi.

Sygn. akt VIII C 671/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 października 2015 roku powód (...) Wierzytelności (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej R. A. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.374,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z zawartą umową pozwana zobowiązana była do uiszczania kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu, będącej ekwiwalentem świadczonych przez pierwotnego wierzyciela usług. Obowiązku tego pozwana nie dopełniła. Do dnia wytoczenia powództwa pozwana nie uregulowała należności dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 17 grudnia 2014 roku.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5v)

W dniu 22 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6)

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości. Pozwana wniosła o umorzenie odsetek i rozłożenie należności w kwocie 2.374,29 zł na raty po 100 zł miesięcznie. Pozwana, nie kwestionując faktu zawarcia z pierwotnym wierzycielem umowy stanowiącej źródło żądania pozwu wskazała, że na mocy jej postanowień miała uzyskać prawo do korzystania z łącza internetowego ponadto nabyła urządzenie – laptop. Pozwana wskazała, że korzystanie z łącza internetowego począwszy od lutego 2013 roku było bardzo utrudnione. Pozwana poniosła, że znajduje się obecnie w trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej, w związku z czym nie jest w stanie jednorazowo uiścić żądanej w pozwie kwoty. Wniosła o zwolnienie jej z od kosztów sądowych.

sprzeciw k. 8-9)

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 12)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 16 marca 2016 roku, uzupełnionej pismem procesowym z dnia 2 maja 2016 roku, powód potrzymał żądanie pozwu. Pełnomocnik powoda podniósł, że podniesione przez pozwaną zarzuty są bezzasadne w całości. Twierdzenia o nienależnym wykonaniu zobowiązania przez pierwotnego wierzyciela, w związku z rzekomym brakiem przyłączenia do sieci Internetu są całkowicie gołosłowne i dowolne. Jak wskazał powód, brak jest jakichkolwiek dowodów na poparcie tych twierdzeń, w szczególności pism reklamacyjnych, czy jakichkolwiek innych świadczących o wadliwości przyłącza. Ponadto powód wskazał, że pozwana, mimo prawidłowo dokonywanych wezwań do zapłaty, nie uregulowała należności, którego istnienia i zasadności nie kwestionowała. W świetle powyższego powód nie wyraził zgody na umorzenie zaległości oraz rozłożenie jej na raty.

(odpowiedź na sprzeciw k. 62 -63, 68-69)

Postanowieniem z dnia 27 września 2016 roku Sąd zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 78)

Na rozprawie w dniach 10 sierpnia 2016 roku i 19 października 2016 roku zarówno pełnomocnik powoda jak i pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 73, 83)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana R. A. w dniu 27 grudnia 2011 roku zawarła z pierwotnym wierzycielem - (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach promocji „P. O. (18)”, nr numer konta pozwanej –ID to (...). Umowa ta została zawarta na czas oznaczony 18 miesięcy. Wartość przyznanej pozwanej w ramach tej umowy ulgi wyrażała się kwotą 776 zł. Integralną część opisanej umowy stanowiły: cennik, regulamin promocji oraz regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu (...) Sp. z o.o. dla Abonentów. Pozwana potwierdziła, że otrzymała, zapoznała się i zaakceptowała powyższe regulacje.

W dniu 6 października 2012 roku pozwana R. A. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach promocji „P. O. (...) dla Abonentów 79,90 zł na okres (36 miesięcy), nr numer konta pozwanej

– ID to (...). Umowa została zawarta na czas oznaczony 36 miesięcy. Wartość przyznanej pozwanej, w ramach przedmiotowej umowy, ulgi wyrażała się kwotą 410 zł. W ramach umowy pozwana zakupiła u pozwanego urządzenie

- laptopa, którego pełna cena to 2.160 zł. Cenę urządzenia pozwana miała spłacić w 36 ratach po 60 zł miesięcznie. Wysokość miesięcznego abonamentu strony określiły na kwotę 19,90 zł.

Integralną część opisanej umowy stanowiły: cennik, regulamin promocji oraz regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu (...) Sp. z o.o. dla Abonentów. Pozwana potwierdziła, że otrzymała, zapoznała się i zaakceptowała powyższe regulacje.

Zawierając umowę pozwana złożyła oświadczenie, że przed jej zawarciem sprzedawca przedstawił jej orientacyjną mapę zasięgu usługi dostępu do Internetu oraz poinformował ją o zakresie usług.

Zgodnie z treścią § 13 pkt 5 i 6 oraz § 16 pkt 11 i 13 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu (...) Sp. z o.o. dla abonentów Operator miał prawo ograniczyć lub zawiesić świadczenie usług, jeśli Abonent opóźniał się z zapłatą rachunku telekomunikacyjnego przez okres dłuższy niż 14 dni, oraz ograniczyć lub zawiesić świadczenie usług, jeśli Abonent narusza warunki Regulaminu. Wznowienie usług było możliwe po spłacie całego zadłużenia. W takiej sytuacji Operator miał prawo zawiesić świadczenie wszystkich usług na rzecz Abonenta oraz wypowiedzieć umowę w trybie określonym w § 16 ust 11 Regulaminu, tj. ze skutkiem natychmiastowym, bez zachowania okresu wypowiedzenia. W przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem Abonentowi przez Operatora ulgi, Operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia Umowy do dnia jej rozwiązania.

Zgodnie z pkt VI ppkt 8 Regulaminu oferty promocyjnej P. O. (...) dla Abonentów w przypadku zwłoki Abonenta w zapłacie rat, Abonent będzie zobowiązany na żądanie Operatora do zapłaty nieuiszczonej części ceny za urządzenie.

(kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dn. 27.12.2011 r. k. 38-39 kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dn. 6.10.2012 r. k. 40-42, oświadczenie k. 42, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu (...) Sp. z o.o. dla abonentów k. 43-44v, oferta promocyjna k. 45-47v, regulamin oferty promocyjnej P. O. (...) dla Abonentów k. 48-51, okoliczności bezsporne)

(...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zgodnie z treścią umowy świadczyła na rzecz pozwanej usługi telekomunikacyjne, za które wystawiała faktury VAT. W dniu 3 czerwca 2013 roku pierwotny wierzyciel wystawił fakturę nr (...) na kwotę łączną 58,90, z terminem płatności do dnia 17 czerwca 2013 roku. Kwota dochodząca przedmiotowym powództwem z tej faktury to 0,84 zł. W dniu 3 lipca 2013 roku pierwotny wierzyciel wystawił fakturę nr (...) na kwotę 19,90 złotych, z terminem płatności do dnia 17 lipca 2012 roku. W dniu 3 sierpnia 2013 roku pierwotny wierzyciel wystawił fakturę nr (...) na kwotę 20,62 złotych, z terminem płatności do dnia 19 sierpnia 2013 roku.

Pozwana nie zapłaciła w terminie całości należności, wynikających z faktur, o których mowa wyżej. W związku z powyższym usługodawca wypowiedział zawartą umowę przed terminem jej zakończenia ze skutkiem natychmiastowym. W konsekwencji przedterminowego rozwiązania umowy Usługodawca naliczył pozwanej opłatę specjalną w kwocie 262,47 złotych, co zostało ujęte w nocie debetowej z dnia 6 listopada 2013 roku, nr (...), płatnej do dnia 20 listopada 2013 roku. Ponadto w dniu 9 kwietnia 2014 roku wobec powstałych zaległości, usługodawca postawił w stan natychmiastowej wykonalności wszystkie pozostałe do zapłaty raty za urządzenie, w związku z czym wystawił notę debetową nr (...) na kwotę 1.740 złotych płatną do dnia 23 kwietnia 2014 roku.

Odsetki od powyższych należności, dochodzonych przedmiotowym powództwem wyliczone na dzień 20 października 2015 roku wyniosły łącznie 330,46 zł.

(faktura VAT k. 52, k. 54, k. 55, k. 56, k. 57, nota debetowa k. 58, k. 59, okoliczności bezsporne)

W dniu 17 grudnia 2014 roku powód zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności której integralną częścią jest załącznik nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z

tego samego dnia, m.in. wobec dłużnika R. A. wynikającej z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nr (...).

W wydruku stanowiącym wyciąg z elektronicznego załącznika do protokołu przekazania wierzytelności z dnia 9 stycznia 2015 roku objętych umową z dnia 17 grudnia 2014 roku wskazano, że wysokość zadłużenia pozwanej wynosi 2.043,83 złote tytułem należności głównej wynikającej z pięciu faktur VAT.

(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z dn. 17 grudnia 2014 r. k. 22-24, załącznik k. 25-27, wydruk k. 28, protokół przekazania wierzytelności k. 30, okoliczności bezsporne)

Pismem opatrzonym datą 17 grudnia 2014 roku powód zawiadomił dłużnika o przelewie wierzytelności. Pismem opatrzonym datą 30 marca 2015 roku wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.286,04 złotych.

Pozwana nie uiściła powyższych należności do dnia wyrokowania.

(zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 36; wezwanie do zapłaty k. 37; okoliczności bezsporne)

Pozwana utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 1.685,25 zł netto, ma na utrzymaniu syna, który ukończył technikum i aktualnie poszukuje pracy. Pozwana nie ma innych źródeł utrzymania, majątku ani oszczędności. Pozwana spłaca zadłużenie w (...), płacąc miesięczną ratę w wysokości 100 zł, oraz względem F. (...) płacąc 250 zł miesięcznie. Spłacane pożyczki pozwana zaciągnęła na bieżące utrzymanie. Pozwana co miesiąc ponosi koszt migawki, za którą płaci 96 zł oraz koszt wykupu leków – 100 zł. Na bieżące utrzymanie jej i syna pozwanej pozostaje kwota około 1.100 zł.

(oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 75-76; okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności

ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i podlegało uwzględnieniu w całości.

W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz przepisy Kodeksu cywilnego.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Sp. z o.o. w W., na podstawie której pierwotny wierzyciel świadczył na rzecz pozwanej usługi telekomunikacyjne zaś pozwana zobowiązała się do uiszczania opłat za korzystanie z nich oraz zwrotu ceny nabytego w ramach umowy urządzenia. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia opisanej umowy oraz kwot, na które opiewały wystawione przez operatora faktury VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...) w konsekwencji kwoty te Sąd uznał za bezsporne, jednocześnie przyjmując, że powód przedkładając opisane dokumenty udowodnił zadłużenie pozwanej w wysokości w nich wskazanej, przy czym zarówno jeśli chodzi o wystawione na rzecz pozwanej faktury VAT za świadczone usługi jak i noty debetowe nr (...) i (...) te znajdują podstawę w treści umowy zawartej między stronami i, stanowiącymi jej integralną część, cenniku, regulaminie promocji oraz regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu (...) Sp. z o.o. dla abonentów.

W treści sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana, wnosząc o umorzenie odsetek i rozłożenie należności na raty, niejako na marginesie podniosła, że podczas trwania umowy, usługodawca nie świadczył w sposób należyty usług, do których było zobowiązany ze względu na fakt, że wystąpiły czasowe problemy z przyłączem do Internetu. W ocenie Sądu

wysunięte przez pozwaną, a przytoczone wyżej zarzuty, należy uznać za chybione, R. A. nie udowodniła w żaden sposób prawdziwości swych twierdzeń. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., to na pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodziła on skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia swych twierdzeń ponosi strona, która się na nie powołuje. W konsekwencji to na pozwanej ciążył obowiązek wykazania nierzetelności świadczenia usług telekomunikacyjnych przez pierwotnego wierzyciela (tj. trudności w nawiązaniu połączenia internetowego). R. A. winna również wykazać, że kwestionowała wystawione przez operatora faktury VAT składając w ich zakresie reklamacje bądź w innych środkami dowodowymi, przewidzianymi przepisami procedury cywilnej, o czym była pouczona w toku niniejszego postępowania. Powinności tej pozwana jednak nie sprostała. Należy także zauważyć, iż pozwana nie kwestionowała w żaden sposób ani wysokości kwoty dochodzonej przez powoda, ani sposobu jej naliczania. Przeciwnie, z treści jej wniosku o rozłożenie należności na raty, zawartego w sprzecznie wprost wynika, że nie neguje ona wysokości należności dochodzonych przedmiotowym powództwem.

Odnosząc się do ponoszonej przez pozwaną trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej, należy zauważyć, że takie okoliczności nie mają wpływu na zasadność dochodzonego roszczenia. Zła sytuacja materialna może stanowić ewentualną przesłankę zwolnienia strony z obowiązku uiszczania kosztów sądowych, co w niniejszej sprawie Sąd uczynił, przychyłając się do wniosku pozwanej, ale sama przez się, co do zasady nie może stanowić przesłanki oddalenia powództwa o zapłatę.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby ją na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne - spowodowane działaniem samego dłużnika. W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie zaistniały przesłanki przemawiające za zastosowaniem omawianego przepisu. Oczywistym jest przy tym, że rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty może mieć miejsce li tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach. Taki właśnie przypadek zdaniem Sądu ma miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Pozwana prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z 19 letnim synem, który zakończył edukację i jest w trakcie poszukiwania pracy pozostając na utrzymaniu matki. O. utrzymują się wynagrodzenia za pracę pozwanej, które po dokonaniu comiesięcznych płatności jedynie w zakresie spłacanych pożyczek, zakupu leków i opłaceniu migawki, pozostaje im w wysokości ok. 1100 zł. Z kwoty tej pozwana zobowiązana jest jeszcze uiszczać należności za mieszkanie oraz zaspokajać bieżące, codzienne potrzeby. Ponadto także u jej syna stwierdzono wadę wzroku, co pozwala przypuszczać, iż będzie to generować kolejne koszty. Zauważyć w tym miejscu również należy, że dotąd pozwana, mając świadomość niespłaconych należności wobec pierwotnego wierzyciela, nie podjęła żadnych prób skontaktowania się z powodem celem ugodowego zakończenia sporu i spłaty zaległości. Pozwana nie zapłaciła powodowi dochodzonych należności przed wytoczeniem niniejszego powództwa, nie zwróciła się również do niego o spłatę zadłużenia w innym, dogodnym dla niej terminie, bądź też w formie ratalnej. W świetle przytoczonych okoliczności, w ocenie Sądu brak jest obiektywnych podstaw do przyjęcia, że pozwana uregulowałaby wobec powoda zasądzone przez Sąd świadczenie w przypadku jego rozłożenia na raty.

Z tych względów Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonej należności na raty.

Reasumując Sąd uznał, że pozwana nie udowodniła, aby usługi świadczone na mocy umowy łączącej jej z pierwotnym wierzycielem, były świadczone w sposób nieprawidłowy. A zatem, uznać należy, że pierwotny wierzyciel wywiązywał się w sposób odpowiedni i należyty ze swojego zobowiązania mającego źródło w łączącej strony umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Sąd dał wiarę twierdzeniom powoda, że pozwana nie uregulowała należności tytułem niespłaconych opłat za usługi świadczone przez pierwotnego wierzyciela, jako że pozwana nie kwestionowała tych okoliczności, a zatem Sąd uznał je za bezsporne.

Skoro zatem pozwana nie wywiązała się z warunków przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i nie zapłaciła na rzecz pierwotnego wierzyciela łącznej kwoty 2.043,83 złotych z tytułu wskazanych faktur i not debetowych, powód jako nabywca wierzytelności, miał prawo dochodzić tej kwoty niniejszym powództwem, jak również naliczyć odsetki od niezapłaconych należności głównych za okres od dnia wymagalności każdej z faktur, które na dzień 20 października 2015 roku (dzień poprzedzający wniesienie pozwu) wyniosły łącznie 330,46 złotych. Tym samym żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 2.374,29 złotych Sąd uznał za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej R. A. na rzecz (...) Wierzytelności (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 2.374,29 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda w zakresie roszczenia odsetkowego stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową pozwanej, która, zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współzycia społecznego, uzasadnia odstąpienie od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanej. Jak już wyżej wskazano R. A. wspólnie z synem prowadzą gospodarstwo domowe. Jedynym źródłem ich utrzymania jest wynagrodzenie za pracę pozwanej w wysokości 1675 zł netto miesięcznie. Pozwana spona również należności wynikające z jej zobowiązań wobec innych podmiotów i na bieżące utrzymanie jej i syna pozwanej pozostaje kwota około 1.100 zł z czego musi jeszcze pokrywać codzienne, bieżące potrzeby. Ponadto przewlekle choruje. Także u syna pozwanej zdiagnozowano schorzenie narządu wzroku. Tym samym bezsprzecznie miesięczne koszty utrzymania pozwanej i jej rodziny są zwiększone z uwagi na konieczność ponoszenia kosztów leczenia. Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, iż pozwana nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów procesu, które zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności stron za wyniki sprawy winna ponieść, jako przegrywająca proces w całości. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu - 30 zł; 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 600 złotych – § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W konsekwencji, na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych powodowi.